

IL TROVATORE PASSA PER SANT CUGAT

Per Nuria Romeu

Ahir al vespre vam assistir a la representació de l'òpera *Il Trovatore* al Teatre Auditori de Sant Cugat, organitzada pels Amics de l'Òpera de Sabadell, una meravellosa representació de tres hores de durada interpretada per figures formades a la casa i presència amb d'altres que procedeixen de teatres forans.

Es tracta d'una exitosa òpera en quatre actes, obra del compositor Giuseppe Verdi, que es va estrenar al Teatre Apollo de Roma el 19 de gener de 1853. La producció compta amb el director d'escena Carles Urtiz, amb Esteve Gorina com a assistent a la direcció d'escena i amb escenografia de Jordi Galobart

L'equip artístic està encapçalat pel tenor argentí Gustavo Porta (en el rol de Manrico) i per tres cantants ja coneguts que han col·laborat amb la temporada d'Òpera a Catalunya en diverses ocasions, com són la soprano de Jerez de la Frontera Maribel Ortega, que torna de nou en el paper de Leonora, tal com va fer en la darrera vegada que es va representar *Il trovatore* dins la temporada 2009, el baríton barceloní Carles Daza (en el rol d'Il Conte Luna) i la mezzosoprano catalana Laura Vila en el paper de Azucena.

La història d'amor, infortunis i venjances d'*Il trovatore*, l'òpera de Verdi, organitzada per Amics de l'Òpera de Sabadell i l'Orquestra Simfònica del Vallès, entitats que cada temporada programen òperes per escenaris catalans sota el paraigua de la Fundació Òpera Catalunya per la Fundació Òpera de Catalunya, va arrencar a Sabadell, on es van fer diverses representacions, i viatjà a continuació a Tarragona, Granollers i Manresa. Un cop representada a Sant Cugat, es traslladarà a Reus, Girona i Vic. No es tracta d'una alternativa al Liceu -o potser sí, si pensem en el preu de les entrades-, més aviat la programació vallesana obre el ventall de possibilitats de gaudir d'aquest gènere, no debades una part del públic s'hi desplaça des de Barcelona.

La millor veu de la nit va ser la de Carles Daza en el paper del Comte di Luna, ja que va demostrar solvència i equilibri vocal durant tota la funció. La protagonista femenina que interpreta Leonora em va deixar, en canvi, una mica decebuda. Té una bona veu, es defensa bé en els aguts, però li va mancar expressivitat, no només vocal sinó també corporal, com si la veu i el cos es mantinguessin inalterables a les diverses emocions que ha de projectar el personatge. **Laura Vila** va ser una Azucena que va créixer al decurs de la funció, a mesura el seu personatge anava guanyant protagonisme. Per a mi, el millor de la funció va ser, sense cap dubte, els cors. En especial, el conegut cors del gitanos, que quasi es cantava pels espectadors, seguidors habituals d'aquests espectacles

L'escenografia, clàssica, és estèticament efectiva i juga amb els colors del vestuari, però requereix moltes pauses per canviar els elements escenogràfics, cosa que sempre pot comportar un cert risc de desconnexió per part dels espectadors. Un punt a remarcar és la Orquestra Simfònica del Vallés sota la direcció excel·lent de Daniel Gil de Tejada.

La sala tenia totes les butaques ocupades i un públic entusiasta i amant de l'òpera va seguir la funció amb un gran entusiasme i atenció, con van demostrar, un cop acabada la funció, els minuts d'aplaudiments dedicats a celebrar-la.